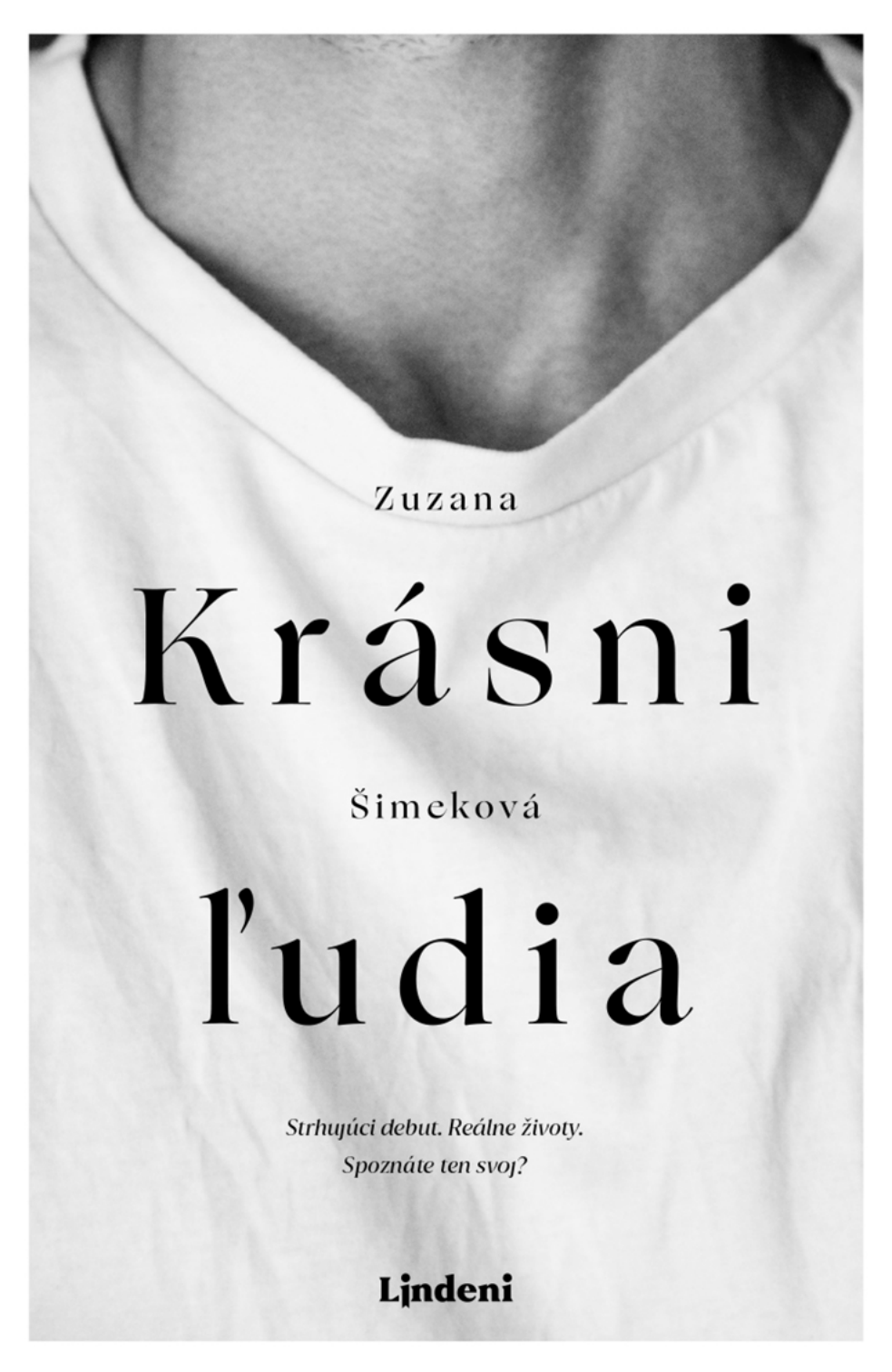

Zuzana

Krásni

Šimeková

ľudia

*Strhujúci debut. Reálne životy.
Spoznáte ten svoj?*

Ljndeni

Krásni ľudia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Zuzana Šimeková
Krásni ľudia – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Krásni
ľudia

Zuzana
Šimeková

Krásni ľudia

Ljndeni

”

Najkrajší ľudia sú tí, ktorí si zažili
prehru, utrpenie, ťažkosti, spoznali
stratu a našli cestu z hlbín.
Krásni ľudia sa len tak neobjavia,
ľudia sa stávajú krásnymi.

“

Prof. Elisabeth Kübler-Ross

Vanda

Opäť sa balila. Na rozdiel od predchádzajúcich ciest však netušila, čo si so sebou vziať. Nemala ani poňatia, čo ju čaká najbližších niekoľko týždňov. Nešla na študijný pobyt, na služobnú cestu ani dovolenku. Išla do prostredia, ktoré si nevybrala, ktoré si vybralo ju. Išla niekam, kam sa dostala vďaka všetkým svojim úspechom a jednému zlyhaniu.

Od detstva sa rada balila, všade a všetko. Niežeby vtedy veľa cestovala, spravidla iba k starým rodičom a späť domov, no do detského kufríka si zvykla zbaľiť hračku a knižku, aj keď išli len do potravín. Pre každý prípad. Bol to taký jej malý smiešny zvyk, doma si ho nevedeli vysvetliť, a preto ju občas volali bludný Holanďan. Pamätala si, ako sa raz pripravovala na jednu zo svojich detských výprav, mama jej obliekala pelerínu a kárované nohavice. Ona poslušne čakala v chodbe ich bytu, nachystaná vydať sa na cestu. S krátkymi tmavými vlasmi, okuliarmi s hrubým rámom, baculatou postavou a kufríkom v detskej ručičke vyzerala ako malý podomový obchodník.

Teraz mala o 30 rokov viac, bola úspešná, štíhla a asi aj pekná, lebo veľa mužov na ňu reagovalo, najmä v posled-

nej dobe. Bývala vo vlastnom priestrannom byte v centre mesta, mala na sebe úzke modré rifle a biele tričko, vlasy zviazané do chvosta. Stála v svojej spálni. Zapálila sviečky a počúvala hudbu, aby si navodila príjemnú atmosféru. Oblečenie, ktoré mala rozložené na posteli, si začala ukladať do batožiny. Jej telo a ruky sa hýbali spomaleným tempom bez prudkých pohybov, mechanicky. Hoci bol večer, akoby jej myseľ zastrela ranná hmla. Do prítomnosti sa vrátila, až keď začala vyberať knihy, ktoré si zoberie so sebou, to jej zostalo z detstva. Obzerala si ich jednu po druhej, ťažkala ich, akoby to boli vzácne objekty, ktorých pravosť práve skúmala. Mala by tam mať dosť času na čítanie.

Ako si ich postupne ukladala, neubránila sa rôznym myšlienkam. Jemne jej prechádzali hlavou ako melódia, ktorá sa ozývala bytom. Zamýšľala sa nad tým, čo ju priviedlo až sem. Nepadla raz, nebol to len akýsi zlý pocit, ktorý prejde. Bola na dne svojich síl. Brodila sa bahnom svojich hlbín, pekne kvalitne pomaly viac ako rok. Uvedomovala si, že bola nešťastná, že jej vlastný život nedával zmysel, že unikala. Keď myslela na posledné obdobie, prišlo jej nevoľno: fyzicky a psychicky sa cítila nanič, nič ju nebavilo, vstávala s nevoľou vykročiť do ďalšieho dňa, niekedy nemala chuť vstať vôbec, načo. Pýtala sa samej seba, kedy a ako sa to začalo a ako to, že to zašlo až sem... Bolo to ako taká jedna malá zlá baktéria, ktorá je ukrytá niekde hlboko v jej tele, v duši. Najskôr sa tvárila neškodne. Bola ako nezbedné decko, ktoré niekedy ani nemusí jesť, aby rástlo, a lieta si ulicami duše, ako sa mu len zachce. A postupne ten cudzí element naberá na sile. Živila sa

pocitmi hanby, rozhodmi a zlomenými srdcami, kilami navyše, slovami, ktoré bolia, nesplnenými očakávaniami, tlakmi seba a okolia, pádmi na kolená a na hubu. Ak tam raz je, tak ľahko neodíde. Čaká na svoju príležitosť, aby potom v plnej sile vystúpila na svetlo. A vtedy sa to stane. Už to nie je malá vnútorná boľiestka, ktorú rodičia prelepia náplastou ako odreté koleno. Je jej veľa, rozpína sa agresívne celým vnútrom a ovláda vás, neviete s ňou bojovať... Ten smútok, neistota, slabosť, strach, to prázdno. Čím to zaplniť...? A potom, zrazu, v zúfalstve a v hanbe za seba samu, nahovárajú si, že zajtra bude lepšie, sa zobudila a vedela, že niečo musí urobiť. Niečo radikálne.

Nestihla ani zatvoriť kufor a z úvah ju vyrušilo zvonenie telefónu. Pozrela na displej a váhala, či zdvihnúť, vedela, čo bude nasledovať, a nemala chuť s nikým hovoriť, ale nakoniec priložila prst na zdvihnuté slúchadlo.

„Vanda, zlatko, prosím ťa, nechod tam, povedz mi teraz, že to celé bol zlý vtip a zostávaš tu so mnou. Urobíme si super večer, pôjdeme na výlet, vypneš a všetko bude v poriadku. Ty nie si chorá, Vanda.“ Bol to Viktor. Tieto slová od neho počúvala, odkedy mu povedala o svojom rozhodnutí nastúpiť na liečbu. Tón jeho hlasu bol však vážny. Už asi neveril, že zmení jej názor, ale pokúšal sa o to.

„Už som sa rozhodla,“ povedala mu. Vedel to. Viacerí ju odhovárali, ale ona sa už nedala obmäkčiť, potrebovala vypadnúť.

Odniesla si batožinu do chodby, na kreslo položila veci, ktoré si ráno oblečie na cestu. Spomenula si na slová, ktoré jej pri rozlúčke venovala dobrá kamarátka: „Vanda, až

ti závidím. Ja presne viem, akých bude mojich najbližších desať týždňov, ale ty, ty ideš do niečoho nového, neznámeho, takže ťa tam toho môže stretnúť...”

Adam

Adam otvoril oči a rozhliadol sa okolo seba. V ústach mal sucho, hlava ho bolela, krk mal stuhnutý, trvalo mu, kým sa zorientoval. Pretočil sa na chrbát a rukou naražil o telo ležiace vedľa. Otočil hlavu, pod perinami ležala nejaká žena, ktorú narýchlo nespoznal, a vedľa nej z druhej strany postele Oliver.

„Do riti,“ pomyslel si, a začal si vybavovať minulú noc. Trochu to prehneli, ale stálo to za to, ako zvyčajne. Pretočil sa späť, natiahol ruku k zemi a šmátral prstami po koberci, aby našiel mobil. Nebol tam. Pomaly sa posadil, pretrel si oči, prehrabol vlasy a vstal. Natiahol si spodky.

„Kamoško, hádam nezdrháš, najeme sa a pokračujeme.“ Oliver zrazu sedel na posteli, rozospatý, ale v dobrej nálade ešte zo včera. Babu ležiacu vedľa neregistroval, akoby tam ani nebola.

„Kto je to?“ Adam bradou ukázal na kopu periny, pod ktorou spalo ženské telo.

„Nepamätáš? Veď tá z baru, čo som ju sem zavolať,“ rehotal sa, ale s ňou to ani nepohlo. Adam neodpovedal, ďalej sa obliekal.

„Ale no tak, pohoda, poď, dáme si niečo na vyrovnanie a je tam ešte tuším pizza zo včera. Veď nepôjdeš len takto narýchlo. Najmä po tom, čo si včera najazdil asi 200 kilometrov po všetkých podnikoch v okolí,“ začal sa nahlas smiať. Kôпка perín vedľa neho sa pohla.

Adam na neho nechápavo pozrel, ale postupne sa mu čo-to začalo vybavovať. Ďalej sa obliekal.

„No, dali sme to slušne,“ zasmial sa už aj Adam, „musím ísť, kamoško. Kde, do riti, mám ten mobil?“

„Možno si ho nechal v nejakom bare...“ smial sa Oliver.

„Ale kokotie rebro v bare, musí byť tu.“

Našiel ho. V chodbe si obul tenisky, gestom Oliverovi naznačil, že odchádza, a vybehol z bytu. Pred domom mal zaparkované auto. Sadol si doň a zaklonil hlavu. Trochu sa nadýchol. Na vedľajšom sedadle našiel fľašu nedopitej vody. Odkrútil zátku a odpil si. Pozrel sa do spätného zrkadla, vyzeral v pohode, trochu unavene, ale v pohode. Opäť si postrapatil vlasy a nasadil si šiltovku. Nahmatal vo vrecku pokrčený balík cigariet, zapálil si a ešte raz si odpil z fľaše. Bolo mu lepšie. Naštartoval a vyrazil domov. Manželka s deťmi odišli, vedel, že tam dnes nikto nebude, okrem psa. Keď dorazil, otvoril bránku a piaty člen domácnosti natešene dobehol k nemu.

„Charlie, neskáč, budem celý dojebaný!“ Vošiel do domu, hodil kľúče na stolček v chodbe a prešiel do kuchyne. Otvoril chladničku, niečo si vybral a vyšiel na terasu, aby si zapálil. Charlie dobehol za ním, spokojný, že Adam je doma, no akoby zároveň čakal na nejaký povel dokazujúci, že jeho pán je naozaj v poriadku. Adam však cítil len dym

z cigarety, ktorý vťahoval, inak nič. V jeho vnútri akoby bolo prázdno alebo akoby tam bol nehybný kameň, skala, pevný panel, cez ktorý sa nič a nikto v tej chvíli nemohli dostať. V tom okamihu však ani nič nechcel, stačil mu jeho výdych a nádych. Poškrabkal psa, zahasil cigaretu, presunul sa do spálne a opäť zaspal. Zobudil ho telefón.

„Kamoško, kde trčíš?“ Bol to Oliver.

„Som doma.“

„Tak sa láskavo zdvihni a ideme, o pätnásť minút som u teba. Veď máme víkend, tak si to musíme užiť.“

Ťahali už tretí deň, ale na podobné akcie bol zvyknutý. S Oliverom sa poznali od detstva a boli ako bratia, v dobrom aj zlom, najmä v tom zlom, toho zažili spolu viac. Adam vstal, zhltnúť studenú fašírku, čo predtým vybral z chladničky, osprchoval sa, omotal si okolo pásu osušku a prešiel do spálne, zanechávajúc za sebou na zemi mokré stopy. Hodil na seba čisté oblečenie.

Stále bol akoby znecitlivený, bol ako boxer v šatni, tesne pred zápasom, nevnímal okolie ani seba, len zvonec, ktorý ho vyzve späť do ringu. Keď začul predvolenú melódiu zvonenia, vyrazil.

„Tak kam to bude dnes?“

„Začnime tam, kde vždy, a potom uvidíme. Čo sa stalo s tou babou?“ spýtal sa Adam.

„Odišla asi hodinu po tebe. Nevedel som sa jej zbaviť.“

A potom sa všetko vrátilo do pôvodných koľají. Večer ako mnohé iné: podniky, drinky, tváre známe aj neznáme a potom ďalšie. Už ani nevedel, čo je za deň. Telo sa začínalo uvoľňovať, hlava otupovať.

„Adam, pozri, to nie je ten chlapík, čo ťa odrbal?“ Oliver ukázal na skupinku chlapov, čo vošli do baru. Adam ho hneď spoznal. Od hnevu sa mu zvrátila tvár a zrýchlil dych. Zrazu videl celkom jasne.

„To je on,“ precedil Adam a zdvihol sa.

„Hej, brácho, ser na to,“ snažil sa ho Oliver zastaviť. Poznal Adama, vedel, čo bude nasledovať.

Adam ho nepočúval, vybral sa priamo k skupine chlapov. Pristúpil k jednému z nich, zhodil ho zo stoličky a pästou ho udril rovno do tváre. Tí zvyšní sa na Adama hneď vrhli a začali ho biť. Boli asi štyria, Adam na zemi, medzi nimi. Keď k nemu dobehol Oliver a vyhadzovači, mal už zakrvavené ústa a tričko.

„Poď, ideme,“ povedal Oliver, snažiaci sa zdvihnúť kamaráta, no ten len nadával a bránil sa. Vyhadzovači ich oboch vyrazili za dvere baru. Adam funel ako býk, ktorý má v sebe priveľa energie na to, aby sa upokojil. Snažil sa vymaniť Oliverovi z rúk, ale ten ho prehováral, aby to nechal tak a aby išli ďalej. Presunuli sa do vedľajšieho podniku. Adam objednal ďalšiu fľašu. Sledoval všetky tie svetlá a ľudí okolo, stratených v priestore, a mal chuť na niečo, niečo, čo stále márne hľadal. Ženy ho uspokojili nachvíľu, ale nie natoľko, aby prestal hľadať potešenie inde. Alkohol pomáhal, ale niekedy už nestačil, hry, hmm, ten pocit napätia, výhry, straty kontroly, len keby bol silnejší, keby toho bolo viac! Niekedy chcel preraziť všetky hranice. Keby ho ten chtíč po niečom, to vzrušenie vedelo vystreliť niekam ďaleko, vysoko, do kozmu a potom by tam odpojil všetky nepotrebné časti svojho ja ako kozmická loď a len

tak by bol, spokojný, slobodný, uvoľnený... Hladina alkoholu v krvi stúpala, miešala sa s krvou rozbitých úst, cítil, že telo začína zlyhávať, dal mu zabráť, posledné dni ťahal v jednom kuse, čo dni, už sú to roky. Vyšiel von ako námesačný. Celé telo mal ťažké a ťahalo ho k zemi, bolo mu zle. Siahol po kľúčoch od auta, ale spadli mu a potom spadol aj on. Mal pocit, akoby ho otrávil. Potil sa a bolo mu zle, sliny mali divnú pachuť, hlava dunela. Voľnou rukou nahmatával mobil a zo zeme zavolať záchranku. Viac si nepamätal.

Zobudil sa na ďalší deň. Bol v nemocnici, vedľa neho na izbe pár ďalších pacientov. Bolo mu zle a všetko ho bolelo, nevedel, či z bitky alebo alkoholu. Vytočil známe číslo.

„Otec?“

„Adam, kde, preboha, si? Už sme skoro zalarmovali políciu.“ Otec mal vážny hlas, hovoril pomaly, v každej situácii si vedel zachovať kontrolu nad sebou aj inými.

„Som v poriadku, som v nemocnici,“ hovoril pomaly a ťažko.

„Dobre, prídem za tebou. Adam, takto to ďalej nejde. Už to trvá prídlho a ja ťa nebudem zakaždým ťahať z tvojich prúserov. Nie je to prvýkrát, čo si takto dopadol.“

„Ja viem.“

„Pôjdeš sa liečiť. A s Katkou a deťmi to dáš dokopy, ste mladí, ešte nie je neskoro zachrániť rodinu. To je tvoja posledná šanca.“ Zložil.

Komunita

Bolo skoré zimné ráno a vonku vládla úplná tma a ticho. Zaparkovala auto pred budovou, vytiahla veci z kufra a na chvíľu zastala pred veľkou bránou s modrými ozdobnými mrežami, na ktorej bola pripevnená tabuľa s názvom zariadenia: Psychiatrická nemocnica. Vedľa tabule bolo pripevnené upozornenie, že zvoniť treba pri menšej bránke naľavo. Nazrela do vnútra. Videla malú vrátnicu a stromy, ospalo zahalené do rannej tmy, z ktorej ich prebúdžali populčné lampy a túlavé mačky. Mala dojem, že v diaľke vidí budovy, ale zatiaľ to boli len obrysy, ktoré hanblivo vykúkali spoza zelene pred ňou. Pohla sa v smere šípky k zvončeku, ale vtom sa pred ňou začala veľká modrá brána automaticky otvárať. Vošla do areálu nemocnice. Nahlásila sa na vrátnici, zistila, kde sa nachádza jej oddelenie, uchopila kufre a vydala sa daným smerom. Papiere, s ktorými sa mala hlásiť na príjme, sa jej vyšmykli z ruky a padli rovno do mláky pri jej nohách. „Dočerta,“ zanaďavala a nahla sa po ne, schmatla ich a snažila sa z nich striasť špinavú vodu. Pokračovala chodníkom ďalej.

Nikdy necestovala naľahko, len teraz nevedela, či ju viac zaťažuje batožina, ktorú ťahá, alebo váha jej myšlienok. Pohľadom dieťaťa, ktoré je prvý deň v škole, pozerala zvedavo a ustráchané po okolí. Cestu jej osvetľovali tie lampy, ktoré zahliadla zvonku, rozmiestnené pravidelne popri chodníku. Niektoré svietili, niektoré len blikali, akoby jej chceli žmurknúť na pozdrav. Očami hľadala tú krásnu stavbu, ktorá mala byť pýchou zariadenia, no žiadnu nevidela. Mala sa sem ísť pozrieť vopred, ako jej radili, pomyslela si, no vtedy to neurobila a teraz je to už jedno. Postupne míňala jednu budovu za druhou, odlišovali sa len farbou a nápismi. Každý sa začínal názvom nemocnice a potom nasledovalo spresnenie: názov oddelenia, práčovňa, jedáleň, kultúrne centrum, dielňa, knižnica. Kráčala ďalej. Spomalila, akoby chcela rešpektovať ten pokoj, ktorý okolo seba mala. Opatrne kládla nohu pred nohu a ďalej sa rozhliadala. Ak zahliadla zapnuté svetlo, snažila sa nakuknúť dnu, ako keď v čase Vianoc išla autom po ulici a zbadať rozsvietené vianočné stromčeky za oknami rodinných domov. Cítila studený ranný vietor, ktorý jej fúkal priamo do tváre, a kvapky padajúceho dažďa. Pritisla si papiere k telu, nechcela, aby sa zamočili ešte viac. Hľadala nejakú známku života, no stretávala len mačky. Jedna čierna prebehla cez chodník. Vanda urobila tri kroky dozadu a naznačila odplutie, aby jej nepriniesla nešťastie. Nevedela si riadne odplúť bez toho, aby sa jej slina nezavesila od brady k prsiam, takže sa už dávno vnútorne dohodla sama so sebou, že náznak odplutia je v jej prípade úplne dosta-

čujúce zaklínadlo. (O pár dní s tým prestala úplne, mačka tam bola stále, a jej sa nechcelo v kuse cúvať.)

Napokon zastala. Pozrela na tabuľu pri vstupe, bola správne, názov oddelenia aj meno a priezvisko primára sedeli. Budova nebola veľká a pôsobila pomerne prívetivo. Mala béžovú fasádu, ktorá sa pekne dopĺňala so zeleňou okolo, a biele okná. Na niektorých boli mreže, aké bývajú na prízemí bytov na frekventovaných mestských uliciach. Vošla dnu a vydala sa úzkou nemocničnou chodbou lemovanou umelými kvetmi. Napriek skorému ránu tam bolo pomerne rušno. Prechádzala okolo personálu a pacientov, každý akoby presne vedel, kam má namierené, a ju si veľmi nevšimli. Spýtala sa na príjem a ukázali jej ambulanciu sestier.

„Dobrý deň, volám sa Vanda Kramerová, dnes mám u vás nastúpiť na liečbu,“ povedala a hľadela na jedného pacienta a dve sestričky v miestnosti, nevediac, ktorá bude na ňu reagovať. Ozvala sa tá staršia.

„Dobrý deň, vitajte. Sadnite si, len nachystám tuto lieky a hneď sa vám venujem,“ povedala a otočila sa k mužovi v strednom veku. „Pán Jankovský, nech sa páči, a nabudúce sa hláste na lieky načas.“ Poďakoval jej a uistil ju, že už nebude meškať a odišiel. Sestrička sa otočila k Vande.

„A teraz vy,“ začala vyberať nejaké zložky, „slečna Kramerová, tu vás mám. Vy ste tá od primára, však?“ Vanda prikývla. Sestrička sa jej spýtala ešte na pár základných údajov, výška, váha, potom prišla na rad kontrola obsahu batožiny – lieky, ostré predmety a počítač museli zostať